

ved, at føreren bevidst sætter sig ud over hensynet til andres sikkerhed. I modsætning til, hvad der er tilfældet med hensyn til anvendelsen af § 126, stk. 1, nr. 1, stilles der således her altid krav om en kvalificeret form for tilregnelser. Bestemmelsen vil eksempelvis omfatte kørsel, der retter sig mod at forulempe eller bringe en anden trafikant i fare (chikanekørsel), hasarderet kørsel, f.eks. for at unddrage sig forfølgning, hård og pågående kørsel, der medfører konkret skadeforvoldelse eller farefremkaldelse, og som udføres med bevidsthed om, at den fører til forulempelse eller farefremkaldelse, samt grove former for kapkørsel, flokkørsel og lignende »chokkørsel«. Bestemmelsen vil også omfatte kørsel med køretøjer uden eller med meget betydelig nedsat bremse- eller styreevne eller andre mangler, der kan føre til nærliggende risiko for andre trafikanter, når risikoen har stået eller måttet stå føreren klart. I den foreslåede formulering ligger endvidere, at de følger, som kørslen har haft i form af personskade eller materiel skade, ikke kan tillægges betydning. Om kørslen resulterer i sådanne skader, vil ofte bero på tilfældige omstændigheder, som ikke har nogen virkelig sammenhæng med kørselens karakter. For så vidt angår personskade er forslaget på dette punkt næppe ganske overensstemmende med de hidtil anlagte synspunkter, idet man efter gældende praksis også i relation til frakendelsesspørgsmålet har lagt vægt på, om der er sket personskade af et sådant omfang, at der har været grundlag for at dømmes for uagtsomt manddrab efter straffelovens § 241 eller uagtsomt legemsbeskadigelse efter straffelovens § 249. Man har imidlertid ikke fundet, at de hensyn til skadelidtes og omgivelsernes reaktion, som må antages at ligge bag denne praksis, bør tillægges afgørende betydning for valget mellem betinget og ubetinget frakendelse.«

Retsudvalget tilsluttede sig disse synspunkter med følgende bemærkninger (FT 1974-1975, 2. samling, tillæg B, sp. 966-967):

»Hvad angår grænsen mellem de betingede og ubetingede tilfælde af frakendelse efter det nye system, kan udvalget med hensyn til karakteriseringen af begrebet »på særlig hensynsløs måde« tilslutte sig de eksempler på en sådan kørsel, der er anført i lovforslagets bemærkninger, herunder at der kan blive tale om ubetinget frakendelse ikke blot ved egentlig hasarderet kørsel, men også når en hård og pågående kørsel tillige er farlig for andre og føreren må have været klar over dette. F.eks. må den, der kører med betydelig hastighed og gentagne gange negligerer vejkryds og fodgængere i fodgængerovergange, eller som i tæt trafik gentagne gange overskrider fuldt optrukne spærrelinier, således at der herved opstår farlige situationer, som regel siges at have kørt på særlig hensynsløs måde. Det samme gælder som anført i lovforslagets bemærkninger den, der anvender et køretøj uden eller med meget betydelig nedsat bremse- eller styreevne eller andre mangler, der kan føre til nærliggende risiko for andre trafikanter, når risikoen har stået eller måttet stå føreren klart.«

Karakteristisk for den særlig hensynsløse kørsel er således, at føreren bevidst sætter sig ud over hensynet til andres sikkerhed, hvilket ikke er en betingelse for så vidt angår den, som ved sin kørsel har tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden.

Bestemmelserne i § 126, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, om førerretsfrakendelse finder – i modsætning til færdselslovens § 118, stk. 6 – anvendelse også i tilfælde, hvor der samtidig sker domfældelse efter straffelovens bestemmelse i § 241, § 249 og § 252.

Ved lov nr. 267 af 21. april 2004 er § 126 er ændret, således at stk. 2 er blevet til stk. 4. Denne ændring af § 126, som er en følge af indførelsen af et klippekortsystem, træder i kraft på et af justitsministeren endnu ikke fastsat tidspunkt.

2.3. Straffelovens bestemmelse om forsætlig fareforvoldelse

Straffelovens § 252 om forsætlig fareforvoldelse er efter lov nr. 380 af 6 juni 2002 affattet således: